

16. Pod kupolí

Pong se skláněl nad odrbanou mapou položenou na stole vedle zkrvavených mečů v jakési chatrči, jejíž podlahu pokrývalo několik rozsekaných těl. Kroutil hlavou a sám pro sebe si mumlal.

„Šéfe, Šéfe, tahle akce se nám trochu posrala. Prej kolonie vymaštěných závisláků neschopných si vytrít vlastní prdel. Každopádně komunikace je v hajzlu a mě nezbejvá nic jinýho, než najít vypínač od tohodle zvonu na sejra.“

Venku za dveřmi se něco pohnulo, Pong hmátl po meči a zaposlouchal se. Čas se opět zpomalil, čínský mistr kung-fu krokem přešel ke dveřím a opřel se o zeď, zrovna ve chvíli, kdy se dveře otevřely a zakryly ho. Čas zrychlil a do místnosti vstoupilo pět trhanů s mačetami v rukou. Chvíli se rozhlíželi a rozhlíželi se do té doby, než jeden z nich neprozřetelně zavřel dveře.

Smějící se Pong mu s'al hlavu z krku, aniž by ozbrojenec stačil mrknout. Zbylí čtyři se na něj vrhli a Číňanovi nezbylo nic jiného, než jim postupně odsekat jeden úd za druhým, dokud nezůstalo na podlaze několik hromádek roztrháných částí těl. Trupy na hromadě jedné, levé ruce na další, pravé nohy na jiné, hlavy na stole.

Pong se vrátil zpět k mapě, rychle ji sbalil, schoval pod hábit a udělal si pořádnou lajnu.

„Konečně zkurvená akce, celou dobu sem to chtěl, teďka to mám,“ zasmál se a natáhl perník do nosních dutin. Na chvíli zadržel dech, protáhl se až kosti zapraskaly a vydechl. Mrknutím oka zmizel z místnosti a vlasy mrtvých hlav prohrábl vánek.

Venku byla tma a v ulicích se pohybovaly skupinky ozbrojených lidí s meči a pochodněmi v rukou. Pong se potřeboval dostat na druhou stranu kolonie, byl v blbě situaci, protože buď musel jít podél kupole a nebo přímou nejkratší cestou. Ve věcech boje rozhodování řešil jednoduše a rozhodl se příliš si nekomplikovat život. Pokud se bude držet ve stínech, možná nebude muset zabít všechny. I když...

Pongovi prolétla hlavou poslední Šéfova poznámka před přesunem na povrch. Povolení zabíjet v množství libovolném uděleno. Perník šlapal jako švýcarský hodinky a skoro neviditelný Číňan se zahradami přesouval k svému cíli.

„Kurva,“ uvědomil si Pong malou chybu, když pocítil přetržený drát. Rozsvítilo se jasné bílé světlo a pokrylo fotbalové hřiště. Vytáhl meče, rozpráhl ruce a vyčkával.

Z okolních stínů se začaly vynořovat odrbané postavy se zbraněmi v rukou a pomalu se přibližovaly. Kolem Ponga se vytvořil kruh vagabundů, kteří řinčeli svými mačetami, noži, palcáty a štíty. Po chvíli se v jednom místě rozestoupil a uličkou přišel urostlý, bělovlasý muž s motorovou pilou v ruce.

Přišel k Pongovi, prohlédl si ho od hlavy až k patě a pak promluvil.

„Já jsem tady šéf a ty mě pěkně mrdáš.“

„Mě je u prdele, že si šéf týhle díry plný sraček, ale až tě budu mrdat, tak to dozajista poznáš. Protože si šéf, si přesně ten zmrđ, kterej by měl zaplatit za naše zboží.“

„Tak von chce zaplatit za zboží!“ zasmál se bělovlasý s motorovkou a otočil ke svým lidem. Dav trhanů začal rvát a lomozit zbraněmi.

Pong čekal, až se všichni zklidní a pak se podíval po šaškovi s pilou.

„Tak sme se všichni zasmáli, teď vás všechny zabiju, protože mě fakt serete svejma blbejma kecama.“

Vagabundi se opět rozesmáli, bělovlasý muž mávl opovržlivě rukou a odešel pryč. Ulička se zavřela a ozbrojenci počali přibližovat.

Pong rozehráł vražedný orchestr, ostří mečů protálo vzduch a první mrtví padli pod'atí k zemi. Čínský dirigent smrti kosil jednoho nepřítele za druhým. Usekané kusy lidských těl létaly

vzduchem jak hejno vlaštovek a temně rudá krev, prýšící z čerstvých ran, pokrývala zelený trávník chrámu sportu. Řev raněných se ztrácel v křiku umírajících, volání matek, milenek a žen prořezávalo vzduch, že by se krve v čtenářovi nedořezal. Pong si celkem užíval, protože zabíjení ho bavilo.

Řady bojovníků prořídly, ale odpor neustával. Aby si Pong ulehčil práci, použil několik speciálních ninja granátů, které naházel mezi útočníky. Následně použil starý trik šaolinských mnichů, odhodil kouřovou bombu, zahalil se do hábitu a v dýmu zmizel. V ten samý okamžik vybuchly granáty a kousky vyvrženého sekaného železa nadělávaly slušnou škodu. Ošklivě v obličejích potrhání, s dírami v těle od šrapnelů, s odsekanými prsty a zničenýma nohama, útočníci museli polevit ve svém útoku. Tedy ti zbývající, kteří byli ještě schopni pohybu.

Než se stačili zorientovat a najít Ponga, objevil se barevný záblesk, vyvalil kouř a z něj vynořil Pong, odhalil se a podíval, kdo všechno ze zmrdů zůstal naživu. Nepatrný, ba skoro by se řeklo, že žádný, odpor nezabránil Pongovi, aby nedokončil to, co začal. Ty, kteří byli ještě živi, systematicky obešel a zkrátil jejich utrpení. Někteří se nepatrně dokázali bránit, ale bylo jim to hovno platný, protože čas jejich pobytu pod kupolí se naplnil.

Pong se rozhlédl po osvětlené ploše. Všichni byli mrtví, nikdo sebou neškubal, neřval ani netrpěl. Spatřil ještě pár postav, které rychle zmizely ve tmě, ale těm nevěnoval pozornost, protože už věděl, že pro místní svině se řezník našel.

Vytáhl ze záhybu bílý hedvábný kapesníček, kterým setřel několik kapek krve z obličeje a pak do něj otřel čepele mečů. Odhodil jej a vyrazil na cestu.

Když přecházel hranici světla a tmy, prolétla mu hlavou krátká myšlenka.

„86. Dobrý skóre“ a v duchu se zasmál. Cítil velké uspokojení.

Mezitím jinde pod kopulí v nějakém domě. Bělovlasý vůdce seděl za stolem a leštil svoji motorovou pilu.

„Veliteli, ten šikmookej hajzl skoro všechny pozabíjel,“ klečel na kolenou trhan.

„To si děláš prdel, kreténe. Sto mejch lidí nedokázalo sejmut jednoho zmrda?“

„Veliteli, přesně řečeno osmdesát šest lidí, zbytek utek,“ špitl klečící.

„To se posral, to se posral kretén jeden zasranej. Jak si to jako ten zmrd představuje? Jen kvůli tomu, že sem se rozhodl normálně nezaplátit za zboží, si sem jen tak v klidu z prdele nakluše a začne mi zabíjet lidi? Kdo si kurva myslí, že je?“

„Veliteli, co budeme dělat?“

„Najdi Mrdače a řekni mu, že má dát dohromady všechny. Ale, když kurva říkám, že všechny, tak úplně všechny, starý, mladý, ženský a mužský. Otevři nouzový sklady, rozdej zbraně, každému odvaž kilovku perníku a dostaňte toho zasranýho zmrdskýho šmejda. Je ti to jasný, odporný odpade?“

„Veliteli, všechno jasný. Sehnat Mrdače, najít všechny a rozjebat zmrda,“ v hlubokém úklonu vycouval vágus.

Bělovlasý velitel zakoulel očima a vrátil pozornost zpět ke své motorovce.

Pong o tomhle neměl ani tušení, ale i kdyby nějaký měl, vysmál by se. Byl nabuzený a nadržžený zabít všechny, kteří mu přijdou pod ostří mečů.

Zahrady skončily, přeskočil plot a ocitl se v opuštěné ulici. Rozhlédl se, zavěštil a ucítil past. Pasti měl rád. Vždycky je dokázal vycítit a tahle smrděla amatérismem na sto honů. Strčil ruce do hábitu a vyrazil zatím ještě tmavou ulicí. Klidně postupoval, hvízdal si nějakou čínskou písničku o polívce z veselého skákajícího králíčka a dělal, že je strašně v pohodě, nic nečeká a slídivé oči ve tmě nevidí.

Najednou se zase rozsvítila velká světla a Pongovi prolétla hlavou myšlenka, že se snad s těmi světly posrali až za ušima. Ale postupně se osvětlil kus ulice a Pong spatřil připravenou arénu zakončenou vozovou hradbou ze všech povozů a vozů, které dokázali dát místní dohromady. Někdo spustil žebřík a dolů slezla postava v kombinéze barvy kůže, která byla zakončena nad hlavou něčím, jenž velmi připomínalo konec penisu. Pongovi proběhla hlavou myšlenka, „duchu hoven, to je čůrák.“

„Já jsem Mrdač,“ otočila se figura a ukázala velké zelené „M“ na své hrudi.

„Já sem Pong. Co chceš čůráku?“ rozesmál se Pong až se za břicho popadl.

„Já jsem Mrdač a vymrdám s tebou. Zboží je naše a nic nezaplatíme. Velitel to řekl jasně. Mám tady 200 nejlepších mužů, připravených tě kdykoliv zabít,“ řekl Mrdač stručně a bez emocí.

„Haha, přes osumdesát sem jich oddělal a ty mi tady vyhrožuješ nějakýma dvoustama šašků?“ smál se Pong dál.

„Tohle jsou ti nejlepší. Vzdáš se?“ zeptal se Mrdač.

„Ses posral, ne?“

„Neposral.“

„Ještě ne, ale posereš se před smrtí,“ odpověděl Pong, přestal se smát, odkašlal si, odplivl a zkameněl v obličejí. Mrdač se uchechtl, z vrcholku „čepice“ vystříkla nějaká látka a vyšplhal zpět po žebříku na vozovou hradbu.

Pong čekal, jestli se ještě něco bude dít jako například, že sliz na silnici exploduje, začne hořet a nebo se promění v nějakého obrovitého pavouka, ale nic takového se nestalo, protože sliz se začal proměňovat ve smečku malých roztomilých štěňátek, která pajdala s kňučením Pongovi v ústrety.

Na vrcholu hradby se ozval smích a nejspíše poznámky ohledně kvality materiálu. Nicméně, štěňátka se stále přibližovala a Pong je s úsměvem sledoval. Poklekl, natáhl ruku a začal šišlat. První štěňátko se opatrně přibližovalo, občas roztomile upadlo, protože mu nožičky ještě dobře nefungovaly. Teď by si měl čtenář představit detailní záběr na štěněcí čumáček a ruku, která se k sobě opatrně přibližují.

Štěňátko otevírá tlamičku, vyplazuje jazýček a Pongova ruka se chystá pohladit hlavičku. Zvířátko však najednou cení zuby a zakousává se do natažené dlaně, až Číňan leknutím vyskočil tři metry do vzduchu. Setřásl potvoru, vytáhl meče a dopadl zpět na obě nohy. Z hradby se nesl halasný smích a Pong si pomyslel cosi o tom, že kdo se směje nejlépe, ten se rozhodně směje naposledy a s touto myšlenkou se vydal přímou cestou k zátarasu. Postupně mečem a nohou pozabíjel útočící štěňata, aniž by se jakkoliv trápil.

Mrdač se díval na přibližujícího chlapa a v krku mu svíralo. Tušil, že tohle nedopadne dobře a tak se v duchu rozhodl nenápadně vypařit. Poplácal po ramenou muže stojící okolo, rozdal pár dobře míněných rad typu „hlavu nechte v celku“ a odešel se slovy, že musí akutně srát.

Pong zastavil a zařval.

„Zmrdi, vzdejte se a zemřete v klidu a pohodě.“

Odpovědí mu byl smích a několik bot, které přiletěly zpoza barikády.

„Jak myslíte,“ odpověděl a vytáhl z hlubin svého oblečení malou kuličku. Chvilí s ní pohazoval a prohlížel zátaras. Pak dal ruku s kuličkou daleko za záda, lehce se prohnul a poslal kulatý objekt přesně doprostřed. Kulička zastavila přesně na čáře rozhraní silnice a barikády, roztočila se a vyskočila malá vlaječka. Nějaký chlap se podíval dolů a poslední věc, kterou ve svém životě viděl, bylo světlo, které vyšlo z kuličky a rozlilo se ve velkou ohnivou kouli, jenž spálila vše, čeho se dotkla.

Když se rozplynul kouř, uprostřed barikády se černal otvor, že by jím povoz projel a v okolí se válely zbytky lidských těl, které zasáhl žár. Některým nešťastníkům, kteří přežili a stáli částečně v dosahu, žár upálil kusy rukou či nohou a v bolestech se svíjeli mezi troskami. Mezi tím se pohybovaly zmatené postavy v šoku, které nechápaly, co se právě stalo.

Pong se vydal po cestě zabijáka a začal meči stínat jednu hlavu za druhou. Odpor byl relativně malý a pokud už se nějaký dal dohromady, netrval dlouho. Přestal počítat mrtvé po jednotkách a přešel na desítky. V jednu chvíli musel zastavit u stolu, připravit pár lajn a zapomenout na nudu. Zabíjení těchto zmatených zdravých mužů ho nudilo. Žádná kreativní bitka, jenom obyčejná rutinní řezničina, která musela být udělána, aby se mohl posunout do dalšího levelu.

Bylo hotovo a Pong prohlížel výsledek své práce. Světlo lamp pokrývalo rudou plochu s ležícími těly a oddělenými hlavami. Utřel meče od krve a zasunul pod oblečení. Od oka odhadl sto dvacet padlých, povzdechl si a šel se ke stromu vychcat.

„Veliteli, je to magor, 160 nejlepších chlapů padlo, aniž by dostali šanci se bránit. Pozabíjel je jako zvířata.“

Chlap odvedl pozornost od své motorové pily a podíval se po Mrdačovi.

„Jak kurva pozabíjel, to se posral. Jen kvůli tomu, že sme nezaplatili. Všichni kurva věděj, že neplatíme.“

„Veliteli co s ním?“

„Zabte ho konečně a zmiz mi z očí.“

Mrdač si setřel „pot“ z čela, který mu prýštil z temene a ruce se mu třásly. Měl takové divné vnitřní tušení, že pro něj dnešek nedopadne dobře. Sevřel kapesník pevně oběma rukama a vyždímal jej. Z kapek, které dopadly na zem se vynořili malí hlemýždi zahradní, kteří se odplazili a zanechávali za sebou slizkou stopu. Přerostlý čůrák si toho nevšímal a odešel opačným směrem.

„Sem se kurva dobře vysral,“ mumlal Pong, když si utíral prdel na hajzlu. Perník umí dobře vyprázdnit obsah střev, dáte lajnu a do půl hodiny se běžíte vysrat. Tělo se uvolní a kolikrát se Pongovi stalo, že si málem nasral do kalhot. Ale ani tentokrát se nehoda nestala a ani nemusel srát v přírodě. Hrozně nerad sral v přírodě. Sice ho v Šaolinu učili, že pravý kung-fu mistr bez problému sere i během meditací, kdy stojí na jedné noze na šestimetrové kolmé tyči o průměru tři centimetry. Tenkrát začínal s perníkem a dodneška si dobře pamatoval, jak stál tři dny sjetej šest metrů nad zemí, ve větru klinkající tenký tyčí a jak asi čtvrt hodiny po tom, co se vyškřábal na tyč, na něj přišlo ukrutný sraní a Mistr řval, že má použít styl Opičího krále, který spočíval v tom, že se měl natočil hrudí proti větru tak, aby mohl zvednout nohu, vysrat se a vítr by odvál hovno dál od těla. Jenže jak byl sjetej a měl sračku, natočení proti větru nezvládl a první dávka průjmu letěla obloukem až skončila Mistrovi na hlavě. Druhá dávka už neměla takový tlak, takže stekla mladému Pongovi po noze a tyči až k zemi. Strašně se mu ulevilo a zbytek meditačního cvičení byla procházka růžovou zahradou plnou bzučících masařek.

Zanořen ve starých vzpomínkách Pong došel k prostornému náměstí, na jehož protějším konci stála velká bílá budova s nápisem „Škola“. Budova byla pěkná, ale Ponga zaujalo něco jiného. Další zkurvená barikáda ze školních lavic a skříní stojící po pravé straně školní budovy. Nebylo mu úplně jasné, proč je barikáda jen po jedné straně, když silnice je z obou stran baráku.

Rychle však pochopil v čem je finta. Ze tmy levé silnice vyjel velký povoz ozdobený svítícími a poutově blikajícími barevnými žárovkami a cedulí s ukazováčkem směřujícím k barikádě. Pod tím byl velký neonový nápis „Tam jsme“. Zpoza se vynořil Mrdač a vykřikl.

„Sereš nás, nikdy nezaplatíme a zdechneš!“

„To už si jednou čůráku říkal, nemel hovna. Koho proti mně chceš vyslat? Ženy? Děti? Starce?“ zasmál se Pong.

„Přesně tak, ty jeden zmrde!“ vystříkl Mrdač a na zem zase dopadl sliz, který prostě připomínal sperma, i kdybyste fakt nechtěli, aby vám ho připomínal.

Pong zakroutil hlavou a připravil se na další sviňárnu. Mrdač se otočil a zmizel za vozem, který odjel zpět do tmy. Ani moc nepřemýšlel, mohl je všechny pozabíjet, tak proč by si neužil. Jen

doufal, že tahle druhá várka bude zábavnější a nečekají ho důchodci s dětmi a ženami na mateřské. Představa, že by musel zabít neozbrojené ho trochu děsila. Neozbrojený civilista je neškodný civilista.

Zastavil, když došel k hromadě lavic a skříní, která si říkala barikáda a otočil směrem, kde jeho periferní vidění zaznamenalo pohyb.

Ze slizu se vynořila malá roztomilá koťáka, která zamířila směrem k Pongovi. Ten ani příliš nečekal, jaká zubatá kulišárna ho čeká, vytáhl několik vrhacích šipek a postupně je vyházal po koťátkách. Většinu se mu podařilo zasáhnout až na dvě velmi rychlé chlupaté kuličky, které nečekaně zrychlily tempo přiblížování. Stihl akorát vytáhnout dva meče, když mu reflex přikázal odskočit tak daleko jak může. V tuto chvíli by se musel použít filmový trik, kdy je herec uvázan na tenkém lanku, které umožní zahrát kung-fu skok s odrazem od několika stromů, přes bambusy, kterým během lehkých odrazů od kmenů sejmul mečem vršky, přes odrazy od vodní hladiny až po dlouhý let vzduchem s napřaženým mečem. Pong tohle všechno zvládl sám bez kaskadéra a triku díky svým schopnostem, čímž si zachránil život. Poslední obraz, jenž před skokem viděl, byla jiskra, která přeskočila mezi špičkou jeho meče a koťátkem a hned po té nastala kurevská exploze, která ho i tak odhodila pěkně daleko. Zvedl se ze země a podíval, kde je druhé kotě. Bez myšlení vytáhl dýku a hodil ji po zvířeti. Dýka proklála kotě skrz na skrz a Pong si oddechl. Nesnášel, když se vražedné stroje maskují jako roztomilá a něžná stvoření.

To ještě netušil, co ho čeká dál. Obrátil zpět svoji pozornost k hromadě školního nábytku a pomyslel si něco o dementech. Vydal se podívat a když došel k lavicím, ze všech stran se vyrojily ozbrojené děti a ženy s ozbrojenými kojenci v náručí. Ponga omylo. Ozbrojená noční můra mu ožila před očima.

Bohužel však nemohl ignorovat ostré konce dětských hraček a dopadající plínky s hovny, které přilétávaly snad ze všech směrů, tak polkl a pustil se do práce. Nejsem si zcela jist, kterak čtenáři popsat mírumilovně jatka, kterými si musel Pong projít, protože usekávání ručiček, nožiček, hlaviček a propíchávání dětských tělíček není stravitelné pro většinu bytostí kdekoli ve vesmíru. Nedalo se však nic dělat, návrh dialogu byl odmítnut a nebohý Pong musel odrážet útoky kuchyňskými noži a dětskými ozbrojenými autičky. Nebylo dítěte, aby neovládalo nějaký bojový sport a nebylo ženy, která by neznala citlivá místa, která zasáhnout. Trvalo pár desítek minut, než řady útočnic a útočniců prořídly a Pong si mohl ulevit. Odběhl ke stromu, vymočil se a dorazil zbytek.

Prohlížel si další krvavý mlýnek, který měl za sebou a obešel hradbu nábytku. Na druhé straně ho čekalo malé překvapení. Početná skupina ozbrojených starců a stařen s nabroušenými hroty holí a berlí, nebezpečně vypadajícími chodítka a hrozivě vyzbrojenými invalidními vozíky.

„A ty vole,“ řekl Pong nahlas.

„My nikdy za zboží neplatíme. To si ještě mladíku nepochopil? Zemřeš,“ promluvil nějaký penzista.

„Pane, to je trapný. Nechme toho, už sem musel pozabíjet hromadu vašich mladejch a zdravejch chlapů, tady za hromadou bordelu leží kupa žen a dětí. To je kurva chcete následovat? Že se ptám, chcete, protože co byste tady dělali, žejo,“ rovnou si odpověděl Pong sám.

„Jsi bystrý, mladíku. Braň se,“ zasmál se chraplavým smíchem důchodce a mrštil po Pongovi nabroušenou berli. Bezpečně se ji vyhnul, ale ocenil mrštnost a energii, kterou byla vržena. Konečně možná dobří soupeři. Zasmál se.

Nastala krvavá bouře, protože staříci se bránili jakoby se smrti nebáli. A oni se skutečně nebáli a takový nepřítel je nepřítel nebezpečný. Pong odrážel útoky ze všech stran a měl co dělat, aby zůstal bez škrábance. Řež trvala dlouho, protože důchodci se bolesti smáli do obličeje a nic jim nevadilo, že Pongovy meče zasahují jejich těla. Faktem je, že s vozíčkáři to měl jednoduché, protože ty stačilo připravit o hlavu a byl klid. Umělé klouby kladly také nějaký odpor a umělé orgány z nich

dělaly skoro nesmrtelné. Když dorazil posledního důchodce, byl Pong velmi unavený a musel se posadit do vozíčku.

„Doprdele,“ zhodnotil bitku, kterou mě za sebou a připravil pár lajn. Musel si odpočinout a nabrat sil. Tahle řezničina byla dost drsná a potřeboval se zamyslet, kolik ještě může být pod kupolí lidí. Zvedl hlavu k nebi a díval se po rozostřených hvězdách.

„Zkoušejí poklici prostřelit z orbity,“ došlo mu, když se najednou po kupoli rozlilo pět velkých barevných efektů. Kupole však držela a komunikátor mlčel. Musel najít vypínač, aby z tohoto magořince mohl odejít. Aspoň nějaký cennosti, kdyby našel, aby se zahojili za zboží, ale tahle parta pomatenců měla všechno dobře schovaný a mrtvolky byly bez šperků, prstenů a náušnic. Dal si lajny a zvedl se.

„Veliteli, máme problém,“ šeptl Mrdač.

„Jaký kurva zase problém?“

„Šikmookej stále žije.“

„Jak kurva žije?“

„Žije, prostě doprdele žije. Muži, ženy, děti ani starci ho nepřemohli.“

„Tak přivolej posily a doražte ho konečně,“ odpověděl velitel a nalil benzín do nádrže motorovky. Mrdač se uklonil, vystříkl a odporoučel pryč.

Pong krácel parkem za školou a pískal si. Tušil, že ho ještě čekají nějaká překvapení, ale už snad nebudou tak nečekaná jako ozbrojené děti a starci. Tahle zákeřnost mu celkem ležela v hlavě a považoval to za jistou podpásovku. Byl lehce našťvaný na Šéfa, že se rozhodl obchodovat s těmahle kriplama a taky mu došlo, proč se ti šmejdi v bordelu tak smáli, když si Blázen připíjel s velitelem. Rozhodl se vrátit, osvobodit děvky a vybit to zkurvený doupě zasraných lhářů. Za ty prachy, který tam nechali za chlast a děvky, je měli varovat.

Duševně se však připravoval na další herní plochu, kterou osvítil prudké bílé světlo a vyběhnou na něj nějakí šmejdi, kteří se ho pokusí opět trapně zabít. Podíval se vzhůru a všiml si, že Kapka přestala ostřelovat kupoli. Prozatím to vzdali a doufal, že Kokot vymyslí něco, co by mohlo kupoli zničit a přitom ho nezabít. Teď mu nezbyvalo nic jiného, než pokračovat podle mapy a doufat, že záznamy v ní nelžou. Každá kopule musí mít vypínač, protože musel existovat způsob, jak místní zlodějskej velitel vyražel za svými podvodnými obchody.

Začínal mít v hlavě spoustu zbytečných myšlenek, které dozajista čtenáře nezajímají, proto se rozhodl vyřešit definitivně problém s tím růžovým čůrákem, který si říká Mrdač. A aby spisovatel trochu zjednodušil děj, Pong se ocitl v tradičně osvětleném otevřeném prostoru před jakousi výrobní halou, kde na něj čekal Mrdač s rukama skříženými na prsou.

„Zmrde šikmovocej, těžký tě zabít.“

„Já vím, čůráku. Přišel si se konečně vzdát a čestně zemřít? Je čas zaplatit za všechny dluhy,“ odpověděl klidně Pong.

„Je mi to trapný, ale nehodlám zemřít. Teď konečně zemřeš.“

„Debile, tohle už sem slyšel několikrát. Čím mě chceš překvapit? Ztvrdneš a postavíš se mi?“

„Rozhodně ne, něco uvidíš,“ odpověděl Mrdač, chytnul se hlavu a chvíli dráždil temeno, než vystříklo jeho ujetý semeno.

Pong vzdychl a připravil se na další magořinu, kterou měla zplodit podivná hmota z Mrdačovy hlavy.

Ani nevytáhl meče a jen se díval se. Mrdač mu ukázal fakáče a zmizel jak pára nad hrncem. Pong se nenamáhal začít pronásledování, protože věděl, že ‚všechnozmrd‘ uchystal překvapení, které si nechtěl nechat ujít. Začalo rozednívání, světla zhasla a Mrdačovo semě počalo jevit známky života. S jistou dávkou zvědavosti pozoroval, kterak se před ním zhmotňují automobily. Hasičský, nákladní, nemocniční vůz a k tomu jeden starej vrak.

„To mě mají zabít nějaký posraný káry? Jako mě chtěj přejet?“ přemýšlel Pong, ale než stihl dojít k jakékoliv odpovědi, auta se před ním začala proměňovat ve velké roboty. Když se čtyři gigantičtí plecháči konečně poskládali dohromady, promluvil ten nejošuntější.

„Jak se jmenuješ, chlapečku?“

„Já nejsem žádný chlapeček, plecháči,“ odpověděl Pong a odplivl si.

„Chlapečku, nebuď drzý,“ odpověděl plechovým hlasem pleháč a pokračoval.

„Jmenuji se Gumblebeer, tohle jsou Starshit, Jerkfist a Megadick. Povolal nás Mrdač, že prý máme zabít prvního debila, kterýho uvidíme. Pověz tedy chlapečku, viděl si tady nějakýho debila?“

„Ne, první debily, který sem dnes potkal, mám právě před sebou,“ odpověděl Pong velmi suše.

Plechová monstra se po sobě podívala a něco si povídali.

„Chlapečku, to od tebe není hezké, ale něco na tom bude,“ otočil se Gumblebeer k Pongovi a jakmile dořekl větu, plecháči se do sebe pustili a spustili mohutnou řezbu, při které lítaly plechy, asphalt, stromy, stěny. Zbraně jely na plné pecky a Pong uskakoval před vybuchujícími předměty, které odpadávaly z bojujících robotů.

„Doufám, že jeden či dva přežijí, docela rád bych si to s nimi rozdal,“ dumal Pong a čekal na konec bitky.

V jednu chvíli padla na zem hlava a Pong musel uskočit před laserovým zábleskem, který ji vylétl z očí a pokosil stromy v okolí a skácel tovární komín.

„Tak už zbývají jenom tři,“ zasmál se Pong a tušil, že se dočká. Začal přemýšlet, kde by mohli mít plecháči slabinu.

Druhý robot se skácel s rámusem k zemi. Už zůstával jenom starý pleháč a Megadick. Gumblebeer se podíval po Pongovi a v očích mu proběhlo něco lidského. Pochopil totiž, že jsou fakt idioti a skočili na úplně blbej špek.

Pong se usmíval jako sluníčko rochnící se ve hnoji a v ruce žmoulal kuličku, kterou čtenář jistě bezpečně poznává.

Najednou se pleháč uvolnil, vypustil páru a z očí mu zmizel výkon a síla. Megadick vytáhl tlustou tyč z krku automotorobota a vítězně se podíval po Pongovi, který schoval kuličku zpět do kapsy.

Megadick sklonil hlavu a oklepal si botu od hnědého lepivého sajrajtu, protože se Gumblebeer, dalo by se tak nějak říci, se posmrtně posral.

Pong zůstal s Megadickem sám. Na první pohled bylo vidět, že Megadick byl vždycky jen nákladní vůz. Dělal silácká gesta a ukazoval svoji sílu bušením do okolních objektů. Pong proběhlo hlavou cosi o debilní opici a podíval se Megadickovi dlouze do očí.

Robot si pohled vysvětlil naprosto přesně, zrudl ve tváři, vypustil z komínů za ušima černý kouř a skočil po Pongovi. Ten před hrubou silou ladně uhnul a začal svůj kung-fu tanec. Dělal si z Megadicka prdel, skákal na něj, narážel do něj, házel po něm kamením a úspěšně se vyhýbal výpadům.

Pleháč vypadal nasraně a nepřestával vypouštět smradlavý dým. Rozhodl se vyzkoušet zbraně a spustil střelbu z ručních kulometů. Pong se netvářil nijak překvapeně a skočil do kanálu, kde počkal, než ten debil vystřílel všechny náboje.

Megadick se rozhlížel a nasraně řval s rukama nad hlavou. Pong vylezl z kanálu a zahvízdal. Robot se otočil, sklonil se a na plnou hubu dlouze zařval směrem k Číňanovi, který mlčel a upřeně se díval.

„Sereš mě, řekni konečně něco!“

Pong nic neřekl a ladně se odrazil od země. Než stihl Megadick zareagovat, vyskákával po výstupcích až ke krku a umístil mezi obratle kuličku. Seskočil dolů a díval se po Megadickovi, kterak marně rukama snaží dostat z krku cizí předmět.

„Budu se muset vzdát, tak se měj debile,“ řekl Pong tak, aby Megadick dobře slyšel a se smíchem odešel.

Robot nechápal, když pochopil a rozeběhl se za odcházejícím Pongem, bylo už pozdě. Slyšel ještě zvukový signál odpočítávající čas a když přestal, svět pro Megadicka přestal existovat.

Pong byl tak akorát daleko, aby ho ovanula tlaková vlna z výbuchu, pročísla jeho vlas a dlouhý vous. Pong jej rukou promnul a vyrovnal. Doufal, že tohle nebylo předposlední představení, protože měl ještě chuť na nějaká menší překvapení. Vyzkoušel komunikátor, ale z éteru se ozývalo ticho. Kupole stále blokovala spojení.

„Veliteli, ten hajzl zničil automotoboty,“ klopil Mrdač zrak.

„Budu brzo připraven, máš ještě jeden pokus to skončit. Pak skončíš ty, Mrdači. Teď mi zmiz z očí,“ odpověděl velitel, nastartoval motorovou pilu a zvedl ji nad hlavu.

Mrdač radši ani nevystříkl a zmizel rychlostí světla.

Pong došel k bráně ve velkém a vysokém plotu. Otevřel ji a prošel na druhou stranu. Vstoupil do krajiny, která připomínala válečnou zónu. Ruiny domů, vraky aut a podivných strojů, cesty dlážděné kostmi a hromady lebek Pongovi připomněly válečníkův ráj. Pomalu šel po cestě a pod podrážkami mu křupaly kosti dávno mrtvých lidí.

Stále ještě byl den, ale nemohl odhadnout, jestli je dopoledne nebo už po obědě. Jak proběhla myšlenka na oběd, našel si pěkné místo a připravil několik dávek perníku. Potřeboval trochu povzbudit a lehce ho sralo, že má sračku. Po aplikaci si musel odskočit a když seděl v podřepu za zdí, ucítil ve větru zvláštní zápach. Kovový zápach, který ještě nikdy v životě necítil. Nedokázal vůni přirovnat k žádnému kovu. Kov, který nezná, voní smrtí.

Smrt voněla rizikem a riziko ho přitahovalo. Bylo mu jasné, že se blíží k pořádnému soupeři. Utřel si prdel, zvedl se a rozhlédl.

Přibližoval se k němu Mrdač a chrlil kolem sebe hektolitry lepkavé kapaliny, ze které postupně vycházely všelijaká prazvláštní stvoření. Mutanti, pravěcí ještěři, pavouci a jiná havěť.

Pong vytáhl meče a připravil se. Mrdač zastavil, dlouze se díval na Ponga a pomalu se za ním hromadila horda různých šmejdů dychtících po krvi a čekajících, až Mrdač vydá rozkaz. Ten se nadechl a promluvil.

„Konec hry, tady už končí veškerá prdel.“

„Taky si myslím, je čas zaplatit,“ odpověděl Pong a meče držel stále podél těla.

Mrdač se začal vlnit a proměňovat. Vypadal jako tekutina a Pongovi došlo, že se nejedná o tekutinu, ale kov, jehož vůni před chvílí cítil. Mrdač se proměnil v kovovou bytost, na jejímž těle se odráželo okolí.

„Postava čůraka mě vždycky srala. Konečně po dlouhé době hrdina, který se dostal až sem. Dál už se nikdy nikdo nedostal a my shrábli výhru.“

„Tohle má bejt jako nějaká posraná hra?“ zeptal se Pong a ucítil pořádněj smrad.

Kovový obličej se podíval po Pongovi, usmál se a pomalým krokem začal přibližovat. Spolu s ním se přibližovala havěť a každému muselo být jasné, že nejdříve čeká Číňana prosekat se větším množstvím mutantů a až nakonec přijde na řadu samotný Mrdač.

Pong se nadechl, vytáhl meče a rozeběhl se řeži vstříc. Nejdřív vyřešil problém s pavouky, protože jejich velká hnusná chlupatá těla na dlouhých nohách v něm vyvolávala potřebu zvracet. Jakmile byli mrtví, nic mu nebránilo vrhnout se na ostatní. Mrdač svým kovovým pohledem pozoroval nastalou bitku a v duchu nepředpokládal, že Pong vyvázne živ.

Pong si ale docela užíval. Dostal se do tempa a systematicky zabíjel jednoho protivníka za druhým. Mrdač si to ještě neuvědomoval, ale kdyby měl špetku smyslu pro humor, tak scéna, kterou měl před sebou, by rozesmála určitě několik diváků v kině. Na první pohled zcela neschopní, komicky

potácející se mutanti a lacině vypadající stvoření, které by se hodila do céčkového filmu s minimálním rozpočtem, musela vyvolávat úsměv na obličej, protože něco tak blbého dokáže vymyslet málokdo. Mezitím tím vším chaosem tančil Pong a zanechával za sebou těla bez hlav a proudy krve tryskající vzhůru. Celé to působilo dojmem krvavé fontány a Mrdačovi začal v hlavě hlodat kovový brouk. Dostal takový zvláštní pocit.

Trvalo ještě chvíli, než si Mrdač ve svém kovovém mozku uvědomil, co je špatně. Když už si to uvědomil, Pong zabíjel poslední kousky nepřátelských tvorů. Jakmile měl hotovo, přebrodil se přes krvavé jezero a došel k Mrdačovi.

„Slabý, velmi slabý. Co teď?“ řekl Pong.

Mrdač mlčel, nic neříkal a z parku se vyplazili hlemýždi velikosti býka.

Pong zkrřížil meče, ostří cinklo o ostří a rozeběhl se naproti Mrdačovi. Předvedl efektní výskok s otočkou, ve které odsekl kovovou ruku a hlavu. Dopadl oběma nohama na zem a vítězoslavně se usmíval. Jeho radost však netrvala dlouho, protože po několika minutách se hlava a ruka roztekly a kovové louže se začaly přibližovat k ležícímu tělu. Krkem vtekly dovnitř a Pong sledoval, jak se znovu vytváří ruka a hlava.

„No to mě poser,“ zamumlal a čekal do chvíle, kdy se začal Mrdač zvedat. V ten okamžik opět zapojil své dva meče, ale kovový muž se začal bránit. Pong nemohl z hrudi vytáhnout zaseklé meče, musel je pustit a odběhnout kus dál. Rychle vytáhl výbušné koule a hodil je proti nepříteli. Ozvala se ohlušující rána, záblesk a objevila se ohnivá koule, ze které vyšla lesklá postava, jakoby se naprosto vůbec nic nestalo a natáhla ruku, ze které vyletěl kovový šíp. Pong uhnul na poslední chvíli, střela mu proletěla tak blízko ucha, až ucítil tlakovou vlnu. Neměl příliš času k rozmyšlení, protože o pár desetin sekund později musel unikat dalším střelám, které chrtil Mrdač jednu za druhou.

Usoudil, že nemá smysl mu oplácet běžnými konvenčními zbraněmi a začal rychle přemýšlet nad alternativní metodou zničení stroje z tekutých kovových krystalů. Spatřil v zadní části areálu uskladněné nádrže s nějakým plynem. Přiběhl rychle k nim a bystrým pohledem zjistil, že se jedná o tekutý dusík.

„Ani to nezkoušej, to je stará finta,“ zakřičel Mrdač a vystřelil dávku kovových šipek, které se zabodly velmi těsně vedle Ponga, jenž se nezdržoval a urazil ventil první nádrže. Vytryskl silný proud mrazivě studené kapaliny a rozlévala se po zemi.

Mrdač se zastavil na okraji dusíkové louže, prodloužil prst a ponořil jej do kapaliny. Vyndal jej, konec byl zmrzlý, odpadl na zem a rozbil se tisíc malých kousků.

„Až se to ohřeje, vrátí se zpět. Blbá situace, nemáš mě jak zničit,“ zasmál se Mrdač. Pong propadal mírné bezradnosti, proto urazil ventily od druhé a třetí nádrže. Tlak hnal tekutý dusík ven a plyn se potřeboval rozpínat. Mrdač se prvním proudem dokázal uhnout, ale ten druhý ho zasáhl do boku, vyrazil z těla kus kovu a doletěl tak daleko, že si nejdřív žádný z aktérů nevšiml, co se vlastně stalo. Ozvalo se totiž velmi zvláštní pšouknutí, vzduchem proletěly hroudy slizu, masa, vnitřností a nějaký zvláštní tvrdé šrapnely, které se zasekávaly do všeho, jenž se jim připletlo do cesty.

Pong se na poslední chvíli dokázal schovat za jednu z nádrží a měl to tak akorát, protože slyšel kusy létajících desek.

Nějakou chvíli čekal, než si začal být jistý, že je bezpečno. Opatrně vystrčil hlavu a podíval se ven. Dusík se již odpařil a zůstala po něm jen spálená země. Vše okolo bylo pokryto odpornými kusy, po stromech, po plotě a všude okolo visely kusy divných těl. Zvedl ze země jeden ze šrapnelů a prohlížel si ho.

„Ty vole, to vypadá jako...“ zamručel a podíval se směrem, kterým vystříkl kapalný dusík. Dva hlemýždi byli ještě živí, zbytek zásahem kapaliny zmrzl, vybuchl a rozletěl se do okolí. No, hlemýždi. Pong ještě nic takového v životě neviděl, dvě odporná přerostlá stvoření velikosti krávy a telete, se dvěma páry tykadely, zanechávající za sebou slizkou stopu.

Obešel hlemýždě zezadu a plížil podél hlenu. Najednou se mu jeden cíp obleku zachytil a Pong ucítil, jak jej sliz začíná vtahovat. Chvilí škubal a trhal, ale nakonec musel odříznout cíp obleku, aby mohl pokračovat a nepřilepil se jako moucha k pavoučí síti. Hlemýždi se začali otáčet a jejich radula vypadala opravdu hladově.

Pong si na poslední chvíli uvědomil, že potřebuje něco velmi ostrého, aby prošel ochranou hlenovou vrstvou, proto vytáhl své kovové jídelní hůlky, na jejichž konce přidělal po jedné výbušné kouli a připravil se k akci. Nejdříve vyskočil na ulitu hlemýždího telete a zarazil do ní, těsně nad hlavu, jídelní hůlku až po kouli. Hlemýžď sebou otrásl, pravděpodobně ho to mírně zbolelo, ale to už Pong letěl vzduchem ladným saltem a přistál na hlemýždí krávi. Ta už tušila, že se děje něco ne příliš dobrého a tak se snažila Ponga setřást. Jenže ten se nedal, zarazil jídelní hůlku jak nejlouběji mohl, seskočil a utíkal pryč.

Stihl se schovat za zbytek stromu, když se ozvaly dva výbuchy a vzduchem proletělo pár kilogramů hlemýždího masa a ulit.

Zbýval už jenom Mrdač. Pongovi bylo divné, že se nepřihlásil o svá práva. Prudil celou dobu a teď najednou nic. Procházel bitevním polem a pátral po čemkoliv, co by ho mohlo přivést na stopu. Pravda, nemusel pátrat dlouho, Mrdače našel celkem rychle a vypadal velmi špatně. Byl sice ještě živ, ale to co z něj zbývalo se rychle zmenšovalo a on už jen nesrozumitelně mekotal.

„Já ti sice nerozumím, ale řekl bych, že konečně přišel čas se posrat a zdechnout,“ konstatoval Pong, díval se na rozpouštějící kovový trup a přitom ho napadla menší sviňárnička. Vytáhl ze záhybů solničku a posypal kovový obličej. Nastala reakce, kterou očekával, sůl zabublala a urychlila reakce. Mrdačův kovový nárek zamrazil v zádech a z toho, co zůstalo z jeho prdele, vyšla hromádka kovových hoven. Trhl sebou a definitivně se rozpustil. Zbyly jen dva meče.

Pongovi velmi rychle došlo, že Mrdače zabil hlemýždí sliz, který ho zasáhl v plné síle. Agresivní hlen reagoval s kovem a počal ho rozpouštět. Uvědomil si, že Mrdače zabilo jeho vlastní stvoření a přišlo mu to komické. V klášteře jim pořád vtloukali do hlavy, že čím kdo zachází, tím také schází. Tyhle moudra starých Mistrů Ponga vždycky sraly. Zastával názor, že schází jen ten, kdo je sláb a nepřipraven.

Posadil se na lavičku a připravil několik čár perníku. Vydal dost energie a měl tušení, že se blíží k cíli. Vytáhl mapu, kterou našel na začátku a studoval ji. Nebyl si jist, ale měl pocit, že když se díval do mapy, přibyla do ní cesta a nakreslila se šipka. Perník zase začínal pěkně šlapat a ozvala se potřeba srání. Jak příroda poručila, tak vykonal.

Byl zase na cestě. Kosti zmizely, cesta byla sypaná kamením a okolí prostředí bylo ponořený do tmy, ze které občas vystupovaly stíny ruin. Na mapě vypadala cesta velmi dlouhá, ale v realitě měla pár kroků a než se Pong stihl nadechnout a zorientovat, jakýsi neviditelný kopanec ho srazil do propasti a on padal, dokud tvrdě nedopadl vedle jezírka. Ve vzduchu barevně blikal velký trojrozměrný nápis „*Poslední úroveň*“.

„Co to kurva, ...“ pomyslel si Pong a zvedl hlavu k nebi. Uviděl výbuchy, jak Kapka znovu zkoušela prorazit ochranné pole a uvědomil si, že je stále pod kupolí, která měla, zdá se, svůj vlastní vnitřní prostor. Zvedl se a rozhlédl.

Stál na břehu modrého jezírka obklopeného zeleným trávníkem. Nedaleko u hranice s lesem stál srub s jedním oknem a dveřmi. Neváhal a vydal se k němu. Zaklepal, otevřel a vstoupil. To co uviděl, ho mírně řečeno překvapilo. Na posteli ležela svázaná Urgha, cukala sebou a pod zalepenými ústy něco křičela. Přiskočil k ní a strhl pásku z úst.

„Ty vole, Pongu, to sou ultra zmrdi místní zmrdi. Zastraný zkurvený zkurvenci. Perník máš?“

„Mám, co tady děláš?“ zeptal se Pong a rozvazoval Urghu.

„Zmrdi mě unesli, už víš, že jsme ve zkurvený hře?“

„Mám takové mírné podezření, že si s námi někdo dobře vytírá prdel.“

„Mírně řečeno. Zmrdi v tom podniku věděli, že s náma vyjebaj a nechali to bejt.“
„Urgho, vyřešíme je později, teď se odsud musíme dostat. Jediný co mám je mapa.“
„Je ti jasný, že ta mapa patří do hry.“
„Dalo by se asi říct, ale přivedla mě sem, přímo k tobě.“
„Asi záměr.“
„Asi jo. Já se příliš nenudím, tahle hra je strašně jednoduchá, zabíjení, zabíjení, zabíjení a něco málo ‚náhody‘ při zabíjení. Akorát ty děti, ty mě trochu mrzí.“
„Děti?“ zvedla hlavu Urgha od lajn methu.
„Jo, děti, ale byly ozbrojený, takže se to dá omluvit.“
„Neprznil si je? Že ne?“
„Urho, neprznil, nebyl čas,“ popravdě odpověděl Pong a vyšel ven. V duchu ho mrzelo, že nemohl prznit, protože prznění ozbrojených dětí je vzácnou událostí. Čas však hrál proti němu.
„Budeme muset jít. Chci to už ukončit.“

Bylo nádherně, až příliš podezřele nádherně, aby pohoda vydržela dlouho. Urgha zrovna vyšla na zápraží, když se objevil muž s nahozenou motorovou pilou.

„Tenhle zmrď mě unes!“ vykřikla Urgha, ke které dobíhal Pong.
„Cožééé? Ten krám hrozně řve!“
„Zmrď mě unes!“ opakovala Urgha.
„Jakej kurva zmrď? Vypni ten krám debile!!“ zastavil se Pong a zařval směrem k chlápku s motorovkou. Ten se lekl ukrutného hlasu, který přerval motor a vypnul ho.
„Fajn,“ spokojeně řekl Pong a otočil se zpět k Urghe, „co si říkala?“
„Tenhle zmrď mě unes!“ odpověděla a ukázala směrem k muži s motorovkou.
Pong se podíval po veliteli, který mlčel a nic neříkal. Čiňana tohle chování trochu sralo, přeci jen očekával od chlapa, kterýho obviní z únosu, úplně jinou reakci, tak se k němu vydal, rozhodnut si popovídat.
„Já jsem Pong,“ řekl Pong. „Kdo jsi?“
„Velitel. Nikdy se ještě nikdo do poslední úrovně nedostal. Vždycky jsme vyhráli a vzali si veškerou pozůstalost.“
„Obyčejný čórkaři, normální vobyčejný sviňský čórkaři,“ odplivl si Pong.
„Na háček jste se chytli jako hladoví kapři.“
„To je pravda. Zmátli ste nás všechny, hlavně Šéfa.“
„Zisk. Zisk je nejlepší návnada,“ zasmál se Velitel.
„Pravda. A už se nestane, že byste znova rozhodili návnady. Dohraji tuhle posranou hru a vypnu ji.“
„Zkus to,“ smál se Velitel dál a nastartoval pilu.

Pong tasil meče a zaujal postoj. Velitel zamachroval pilou nad hlavou, nejdřív v jedné ruce, pak v druhé, předvedl žonglování a zachycení pily nohou.

„Pěkná frajeřina,“ ocenil Pong v duchu dobrý triky a těšil se na boj. Počkal až Velitel skončí s parádou a vrhl se po něm jako šílenec. Nastala řežba, ve které Velitel nastartovanou pilou odrážel Pongovy výpady mečem, až větve odlétávaly vúkol.

Bitka byla celkem dlouhá a v jednu chvíli vypadala pro Ponga beznadějně, protože najednou letěl vzduchem, ani sám nevěděl jak a když dopadl, zjistil, že má pilou poraněnou nohu. Vytáhl ze záhybu oblečení mast, potřel ránu a vysypal si na hřbet ruky řádnou dávku perníku. Oběma nosníma dírkama natáhl kopec krystalů a otrásl se.

S novou energií se vrhl do dalšího boje a netrvalo dlouho, vzduchem letěl Velitel, za ním jeho motorová pila a oko.

Pong stál oběma nohama pevně na zemi a díval se na zpomalený záběr padajícího chlápka, zanechávajícího ve vzduchu krvavou stopu prýstíc z očního důlku. Čas se vrátil do normálu a Velitel prudce dopadl na zem. Strčil si prst do prázdného místa v hlavě a zbylým okem se podíval po Pongovi.

„To si posral, zmrde,“ dal ruku za záda a vytáhl fakt divnej přístroj.

„Co to kurva je?“ zeptal se Pong.

„Tohle je BFG 9000. Kundo,“ odpověděl velitel.

„Kdesto vzal zmrde?“ zeptal se zase Pong.

„Ukrad sem to jednomu mrtvýmu frajerovi, pičo,“ zasmál se velitel a zmáčkl spoušť.

Zbraň začala žhavit a po krátké chvíli vystřelila energetickou zelenou kouli. Pong se otočil a spatřil jak Urgha na poslední chvíli utekla ze zápraží, když srub vyletěl do povětří.

„Sere mrtvej pes krvavý hovna,“ odplivl si Pong a vyběhl za Urghou.

Zrovna se zvedala ze země, když ji Číňan chytl za ruku a táhl do lesa.

„Dělej a neotáčej se, musíme najít zasranej vypínač a vypnout tuhle pakárnu. Nehodlám se honit za chlápkem, kterej po mě střílí nějakajma posranejma plazmovejma výbojema.“

Běželi lesem dokud nenarazili na cestu. Pong se opatrně rozhlédl, když nikoho neviděl, vyšli z lesa. Zorientovali se podle mapy a vydali směrem, ve kterém tušili konec hry.

„Pongu, to bylo od tebe hrozně statečný,“ řekla Urgha.

„Normálka, Urgho, to by udělal každej,“ odpověděl Pong, jakoby se vůbec nic nestalo.

„Nebud' zbytečně skromnej.“

„Urgho, ještě nejsme v cíli,“ ukončil Pong rozhovor, protože cesta se rozšířila a ocitli se na zatravněném prostranství před vysokou skálou, ve které byl vstup do jeskyně.

„Řekl bych, že jsme dorazili ke konci našeho putování,“ konstatoval Pong suše a rozhlížel se. Zdánlivý klid ho znervózňoval, protože bezvětrí přinášelo bouři.

Vkročili na trávník a pomalu se vydali směrem k jeskyni. Travička byla jemňoučká, sváděla k poležení a odpočinku, ale nemohli se zastavit. Pong se už viděl ve své kajutě v Kapce, ale Urgha sundala boty a užívala travnatého povrchu. Bylo pozdní odpoledne, místní slunce pálilo jako o život, ptáci přestali štěbetat a veškerý hmyz odlétl. Přišlo zvláštní ticho, kterého nešlo nepřeslechnout. Vzduch přinesl vůni smrti, kterou Pong okamžitě poznal.

„Urgho, čeká nás pěkná šichta.“

„Taky to cítím, pojďme rychle k jeskyni.“

Přidali do kroku a každým krokem se přibližovali k otvoru ve skále. Oběma se ulevilo, ale ten pocit trval jen do té doby, dokud Pong neudělal krok a nezastavilo ho silové pole, které mu uštedřilo ránu a srazilo k zemi. Urgha se k němu vrhla a pomáhala na nohy.

„Ty vole, to byla šlupka. Musíme to nějak vypnout,“ nadával Pong a rovnal si oblečení.

„Jasně, ale až později, teď máme jinej problém,“ ukázala Urgha směrem k cestě, kterou přišli. Pong otočil hlavu a spatřil masu lidských postav s mačetami, noži a jinými různými vražednými předměty.

„Máš nějaký zbraně?“ zeptal se Urghy.

„Pongu, jen svůj příruční nožik,“ odpověděla Urgha a vytáhla z pouzdra na zádech nůž, kterým by rozpúlila meloun.

„Ty vole, to sem vůbec netušil, že máš takovou rybičku,“ zasmál se Pong.

„Ještě o mě nevíš věcí,“ lupla po něm okem a připravila se k boji. Rychle si domluvili jednoduchou strategii, že si budou krýt záda a zamířili doprostřed zeleného prostranství a obrátili sobě zády.

Kdybychom se nyní zvedli nad celou scénu, viděli bychom hrdiny uprostřed a po cestě řítící nekonečný dav nadržovaných nepřátel, jako had přibližující k bojovníkům a vytvářející okolo nich živý ozbrojený proud těl, ze kterého nebezpečně trčely hroty zbraní.

Urgha se otočila k Pongovi, podívali mlčky po sobě a píchli současně do vosího hnízda. Z masy vypadla první dvě těla a nebyla poslední. Smrtonosná řežba započala.

Urgha nožem dělala paseku na krcích a její druhá ruka, ozbrojená pěstí s boxerem, drtila tvrdými údery lebky nepřátel. Chrčení proříznutých krků, chrlení krve z krčních tepen a praskot lebečních kostí nenápadně spustilo na pozadí hrající velmi tvrdou hudbu a v horní části obrazu zobrazilo

„body count“ a odpočty k záchranným lékárníčkám, které se náhodně objevovaly a mizely na různých místech herní plochy.

Pong s Urghou se snažili vyhnout zranění, ale párkrát museli zkoordinovat pohyby a polapit některý ze záchranných boxů, protože občas se podařil některému z útočníků dobrý zásah. Avšak nic co by je dokázalo zastavit a Pongovy meče svištěly vzduchem v sehrané harmonii smrti a kosily hlavy, údy a vyvrhávaly vnitřnosti z břich nešťastníků, kteří se příliš přiblížili. Hromada střev, žaludků, hlav, rukou, nohou, trupů, to vše zalité nekonečným proudem teplé rudé krve, tryskající ze všech možných a nemožných zranění. Zelený trávník dávno zmizel a nepřítel neubývalo.

Pong odsypával perník rovnou do nosu a na jazyk, vysral se na veškerý obřady spojené s civilizovaným užíváním. Už dlouho necítil chuť po obličejí stékající krve mrtvých nepřátel smíchanou s hořkou chutí methamfetaminových krystalů. Byl vzrušený, srdce mu pumpovalo ve vysokém tempu, hudba duněla a Pong s Urghou se pomalu zvedali do výše, jak pod nimi přibývala jedno na druhém mrtvá těla. Body count naskakoval rychlostí, ve které se nedaly číst jednotky a dávno překročil číslo 666.

„Pongu, můžeš ještě?“ zeptala se Urgha.

„Pocit'ujete únavu, kolegyně?“

„Ne, jen se ptám.“

„Fajn, tak se raději věnuj práci. Ještě sme neskončili,“ řekl stručně Pong a oba opět zmkli.

Čítač mrtvol překročil celkem vysoké číslo 5877. Hromada částí lidských těl se podstatně zvětšila a Pong s Urghou stáli na úrovni korun stromů a příliv protivníků neustával. Meče a nůž nekompromisně vykonávaly svoji práci a ze svahu hromady mrtvol se dolů kutálely mrtvá těla a oddělené kusy, které sloužily jako základna pro další vrstvu. Kdo to neviděl, nikdy by neuvěřil, že se taková bitka mohla někdy udát. Ve snu by nikoho nenapadlo, že by Urgha s Pongem pokořili hranici 25000 zabitých nepřátel, čímž ustanovili nový rekord.

Pohled z výšky ukázal celou apokalypsu. Rudá skvrna uprostřed lesa a proud přicházejících bojovníků, doplněný nekompromisním zvukovým podkladem a stále naskakujícím body countem, působil jako brutální videoklip k nové hudební desce. Nebyla to však reklama, stále se jednalo o boj na život a smrt.

„Urgho, nemáš takový zvláštní pocit, že některý už sme párkrát zabili?“ promluvil Pong.

„Jak to myslíš, Pongu?“

„Mám pocit, že některý už sem viděl. Objevujou se tady někteří herci dvakrát, třikrát i čtyřikrát po sobě. Ty nesleduješ své protivníky?“

„Pongu nesleduju, ale můžu to chvíli zkusit,“ odpověděla Urgha a v hlavě ji začalo vrtat. Když nad tím tak přemýšlela, měla vlastně ten pocit, o kterým zatracenej Číňan mluvil. No nic, číslo naskakovalo a hromada mrtvol přesáhla výši stromů.

„Dobřej výhled,“ okomentoval okolí Pong mezi zabíjením a otevíráním břišních dutin.

Číslo překročilo číslo 50 000, když se objevilo zelený světlo a zelená koule narazila do hromady mrtvol a s výbuchem je rozmetala do okolí. Vršek se zhroutil a Pong s Urghou se propadli do díry v boční straně mezi zbytky mrtvých. Druhý záblesk vytvořil další díru do hromady a zavalila naši dvojici.

Všechno se na chvíli zastavilo a ozval se hluboký smích. Na cestě stál Velitel se svojí BFG 9000 a čekal na dobití energetických článků.

Mezitím se v hromadě mrtvol posunulo několik kusů trupů a zjevila ruka. Vedle další a netrvalo dlouho, než Pong s Urghou opustili masový hrob. Hra se dala do pohybu a donutila Ponga s Urghou pokračovat v boji. Čítač opět začal naskakovat.

Skóre s blížilo mílovými kroky k číslu 60 000 a znovu se objevil zelený záblesk. Hromada se opět propadla a živí spadli mezi mrtvé. Odpočet čítače zpomalil, ale neustával. Pong s Urghou bojovali zahrabaní o život a trošku paradoxně jim pomohl druhý výstřel, který je vyhodil z hromady ven.

„Urgho, má pár minut mezi výstřely, zkusíme ho zlikvidovat,“ řekl stručně Pong a začali se prosekávat k lesu. Postupovali však pomalu, takže Pong řekl Urghze, ať se vrátí k hromadě, že bude hned zpátky a nic se ji nestane. Sice nechápala, ale poslechla ho a Pong vyskočil do vzduchu, po hlavách nepřátel doskákala až k Veliteli a odsekl mu obě ruce, aniž by frajer stihl jakkoliv zareagovat.

„Debile,“ řekl Pong, popadl zbraň a rychle se vrátil k Urghze.

„Co budeme dělat? Nějak je musíme zastavit,“ řekla Urgha a v hlase měla stopu únavy.

„Vyzkoušíme tenhle kvér, máme minimálně dva výstřely,“ odpověděl Pong, zamířil do neustávající masy přicházejících nepřátel a zmáčkl tlačítko spouště.

Obraz zezelenal, obří koule vybuchla velmi blízko, až je oba srazila tlaková vlna a zasypaly kusy masa.

„Pongu, opatrně,“ pronesla Urgha, když se zvedala zpět na nohy.

„No jo,“ zmáčkl Pong podruhé tlačítko, zelená koule vybuchla u cesty a pozabíjela hromadu nepřátel. Počítadlo hlásilo 63 875.

Pokračovali v boji a hora mrtvých opět začala růst do výše. 65500 bylo překonáno a Urghze na čele vyrašily první kapky potu.

„Pongu, jak dlouho ještě myslíš, že se budeme bránit?“

„Dokud nepadneme, Urgho. To dá rozum,“ odpověděl Pong a otřel si z úst zbytky methu.

Displej ukázal číslo 65 531, pak 65 532, 65 533, 65 534 ...

Postavy se najednou všechny zastavily a nastalo ticho. Naskočilo číslo 65 535, rychle zmizelo a nahradil ho text „*Buffer overflow*“. Živé postavy se rozkostičkovaly, rozpadly a zmizely. Po nich zmizela krev, ozvali se ptáci, vrátil hmyz a zvířectvo. Pouze uprostřed ležela hromada mrtvol a u cesty umírající velitel s odseknutými rukama. Pong se k němu vydal a dlouze mu hleděl do očí. Velitel něco vyřvával, ale Ponga už to unavovalo, tak mu vrazil hrot svého meče mezi oči.

Rozhlédl se po zemi a všiml si, že na jedné ruce je náramek, který by mohl být vypínač pole chránícího vstup do jeskyně. Sebral jej a zmáčkl tlačítko. Pole skutečně zmizelo a Pong věděl, že vyhrál.

Jeskyně byla malá, bez výzdoby, jen uprostřed byl kamenný sloup s velkým červeným tlačítkem.

„Urgho, ještě než to skončíme, co takhle si dát pořádný sex na hromadě mrtvol? Já sem po tý bitce nadřezanej jako kuň a perník mi šlape jako blázen.“

Urgha se zarazila, ale v hlavě už byla dávno rozhodnutá. Kopla Ponga do koulí a zakousla se do jeho úst.

Následuje scéna, ve které Pong odloží svůj hábit a vytvoří z něj na hromadě mrtvol lůžko lásky, na kterém pak za tvrdého hudebního doprovodu proběhne brutální romantický mrd v paprscích zapadajícího slunce.

Otázkou je, zda-li čtenáře zaměstnat popisem kopulace mezi Pongem a Urghou, ale bylo to kurevsky dlouhý a tvrdý. Vyšňupali nemálo géček pika a proběhlo nemálo východů a západů. Během té doby se ještě několikrát na nebi objevily efekty od výbuchů střelby z Kapky.

Prostě uběhlo několik dlouhých a sexem nabitých dnů, které si představte ve své fantazii podle velectěné chuti a libosti. Jedno je jisté, nikdo se nemohl přidat do trojky, neb všichni byli mrtví a drobnou vadou na kráse také bylo, že hrálo pouze jedno cédéčko pořád dokola.

Každopádně si zasouložili všude, kde se dalo a v podstatě i nedalo, protože Pongovo ohebné tělo dokázalo nepředstavitelné. Mezidruhový sex se hrozně špatně popisuje, protože jak si máte představit něco, co jste nikdy v životě neviděli. Proto zbývá vaše nebohá představivost a špetka methamfetaminu.

Každá zábava jednou skončí a tak skončila i tato. Proběhl závěrečný anál, několik polibků na čůráka, zazvonil zvonec a porna byl konec. Pong s Urghou se oblékli.

Oblékli se snadno řekne, protože Pongův oděv byl naprosto rozmrdaný a nepoužitelný. Zůstal tedy ve svých čínských kung-fu spodcích, slezli z hory páchnoucích mrtvých a zamířili konečně k jeskyni.

„Dáme si ještě jedno závěrečné kolo?“ zeptal se Pong, chlípně se usmál a promnul vous.

Urgha se po něm podívala, nic neřekla a rovnou se po něm vrhla. Proběhla ještě tedy závěrečná patnáctiminutovka, během které Urgha prdelí stiskla tlačítko, rozezněl se signál a kupole zmizela.

„Pongu?“ ozvalo se z komunikátoru.

„Šéfe, žiju,“ odpověděl Pong, slézal z Urghy a oblékal spodky.

„To je dobře, já věděl, že to dáš. Vrátime se a ty zmrdy v bordelu všechny pozabíjíme, došlo nám v čem je problém. Mimochodem, na Urghu si náhodou nenarazil?“

„Šéfe, náhodou narazil. Je vedle mě, zdravá, v pořádku, ale máme za sebou pár perných dní.“

„Pongu, to rád slyším. Jste připraveni přepravit se zpět?“

„Kapitáne, velmi rádi,“ řekla Urgha a transportní paprsek je přenesl zpět na palubu Kapky.

Nastala velká vítačka, panáky, lajny, jointy a dlouhé Pongovo vyprávění o všem, co prožil, zažil a koho všeho zabil. Část s dětmi chvíli působila menší zděšení, ale vše se vyjasnilo a vztah posádky k Pongovi zůstal stejný.

„Šéfe, vyjebali s námi dobře, jediný štěstí, že sem zdatnej a neohrožený. Letíme zpátky?“

„Pongu, letíme. Kokote otoč Kapku a zamíř zpět do toho posranýho bordelu ať vyrovnáme účty.“

„Můj vůdce, rozkaz!“

Kapka se otočila, udělala menší oblet a zamířila do chladu vesmíru.

Krátce poté blikne obrazovka, operační systém se vyresetuje a začne znovu nabíhat. Proběhne několik jaderných zpráv a postupně se začnou objevovat postavy ve vesnici. Děti, ženy, starci a muži v nejlepších letech. Všichni ozbrojeni až po zuby, titíž lidé, jakoby nikdy nezemřeli a pokračovali ve své běžné činnosti jakoby se nikdy nic vůbec nestalo.

Blázen přistál za městem a rovnou zamířil s Pongem, Urghou a Kokotem do bordelu, kde udělali takový „bezva“ byznys. Našli vyfintěnou budovu, ve které to celé začalo a vtrhli dovnitř jak divoká voda. Pong měl vytažený jeden meč a osazenstvo zmlklo.

„Děvky a hosti ven. Personál zůstane,“ řekl Blázen a neočekával odpor.

Ti, kterých se to týkalo ani nešpitli a zmizeli dveřmi, dřív než bys řekl ‚perník‘. Někteří ze zaměstnanců se pokusili vmísit mezi odcházející, ale podle oblečení byli snadno identifikováni Urghou a Kokotem, kteří preventivně u východu kontrolovali každého vycházejícího.

Když se podnik vyprázdnil a zůstal jen personál, Blázen promluvil podruhé.

„Chci mluvit se šéfem tohodle zasranýho podniku.“

Chvíli bylo ticho, pak promluvila jedna servírka.

„Není tady.“

„Tak ho sežeňte,“ řekl Blázen stručně.

„To bude chvíli trvat,“ odpověděla servírka.

„Nevadí, počkáme. Všichni určitě víte, proč tu jsme, takže si čekání zkrátíme tím, že nám nalijete plné poháry, přinesete něco k jídlu a nepokusíte se nás otrávit, protože mám sebou ochutnávače, který každéj zkurvenej jed pozná a pro vás by to mělo velmi neblahý, nejkuli jedovatý, následky.“

Personál se dal pomalu do pohybu a Blázen pokračoval ve vyjasňování situace.

„Tady můj přítel Pong má takový dar. Umí poznat, když mu někdo lže a proto si s každým a z vás promluví a zjistí, kdo všechno v týhle ojebávce jede.“

Personál se zase zastavil a vzduchem se nesl strach.

„Samozřejmě ti, kteří se nemají čeho bát, půjdou normálně domů a zítra si začnou hledat novou práci. Ten zbytek má smůlu, večera se nedožije, protože mě nenapadá žádný důvod, proč nechat žít zkurvený hajzly, kteří nás chtěli zabít a okrást. Aby bylo jasno už od začátku. Teď doneste konečně ten chlást a žrádlo,“ dodal Blázen.

Pong se vydal mezi lidi a začal s výslechy. Blázen se posadil, ubalil brko a začal kouřit. Urgha s Kokotem sledovala Ponga a všichni společně čekali až dorazí majitel.

Uběhla delší doba, Pong měl hotovo a osazenstvo rozděleno. Jídlo bylo snědeno, jen to pití se stále dolévalo.

„Šéfe, nevinný asi můžou jít, dal jsem stranou všechny, kteří by z nás dostali podíl. Šest zmrů zkurvenejch.“

„Fajn Pongu, zneschopni je nějak, ale nezabíjej a zbytek pošli domů. Obsluhu už potřebovat nebudem, obsložíme se sami.“

„Šéfe, milerád,“ odpověděl Pong a spokojený s průběhem věcí odběhl zařídit rozkazy.

„Co se tady doprdele děje?“

Do místnosti vstoupil tlustej chlap ve fialovém saku se dvěma chlápky s tradičním výrazem a objemem gorily. Odcházející personál do nich narážel a nebral ohledy. Gorily ochránily tlust'ocha dokud dav nezmizel a dveře se nezavřely.

„Co to má znamenat?“ zahřměl znovu.

„Neřvi kundo,“ řekl Blázen a zvedl se. Pong se přidal, aby dodal Šéfovi pocit klidu a bezpečí.

„Tak vy žijete. To se nikdy ještě nestalo,“ pověděl tlust'och a začal se potit.

„Si asi sedneme, prasáku, ne?“ řekl Blázen.

Gorily vystartovaly, ale Pong jednomu bleskurychle rozřízl oblek na břichu a ostří meče nechalo krvavou stopu v kůži. Chlápci se zastavili a sledovali Pongův vzduchem kroužící krvavý meč.

„Frajeři, v klidu, zemřete, ale ne teď. Chci si tady s tlust'ochem krátce popovídat a nechci sedět v zasviněném prostředí. Teď si pojd' sednout.“

Tlust'och se ztěžka posadil, až mu praskly dva knoflíky na saku. Blázen začal balit skutečně velké brko a prohlížel si muže, kterému stékaly po čele kapky potu.

„Tlust'ochu, až dokouřím tohle brko budeš mrtvej ty a tvoji šmejdi.“

Chlap oťrel čelo kapesníkem a Blázen si zapálil.

„Tak povídej, o co šlo?“

„Já, já nevím, kde začít. Když vám to řeknu, stejně umřu.“

„Zase tahle nekonečná debata. Jako pokaždý odpovím, umřeš aspoň rychle a bavit se o tom dál nebudem.“

„Sem to aspoň zkusil. Kde mám začít?“

„Kde chceš,“ řekl Blázen a poprvé si odklepl.

„Přišlo nám to vtipný, vždycky když přijedou burani, vyzkoušíme tenhle trik s byznysem.“

„Jo ták, prej burani,“ zamumlal Pong.

„Špatně sme vás odhadli, ale teď si myslím, že se vám to stává dost často.“

„Tlust'ochu, máš pravdu. Je to naše velká výhoda.“

„Nechali jste se zlákat ziskem a my použili starej trik s hrou. Možná se asi ptáte, kdo to postavil, ale to my nevíme. Původně to měl být nejspíš trenažér přežití nebo nějaký simulátor, ale já jsem ho přeprogramoval a vytvořil zábavnou hru o zabíjení nekonečného množství nepřátel. Zbytek už znáte a kdyby všechno šlo podle plánu, počítali bysme teďka zisky a takhle blbě nežvanili.“

„Tak to vy jste programoval ten stroj. Málem se vám povedlo vytvořit skutečně nekonečný proud zabijáků,“ ozvala se Urgha.

„Co se podělal?“

„Zapomněl jste ošetřit přetečení. 65 535 bylo maximum protivníků, pak došlo k přetečení čítače a systém se zhroutil.“

„V manuálu psali, že 640kB paměti musí stačit každému.“

„Jenže jste asi zapomněl na stránkování paměti,“ dodala Urgha. Tlust'och se na chvíli zamyslel a pak odpověděl.

„Kurva, asi máte pravdu,“ došla tlust'ochovi osudová chyba.

Blázen dohulil a típnul vajgl do popelníku.

„Šéfe, byl ste nějakej rychlej,“ zasmál se Pong.

„Byl, už mě nebaví. Skonči s nima a pak to tady všechno zapal,“ řekl Blázen a zvedl se.

Tlust'och nestačil nic říct a zemřel, tak jak Blázen slíbil. Pong mu odsekl hlavu, aniž by stihl jakkoliv protestovat a než stačili zareagovat gorily, váleli se oba chlápci ve vlastní krvi, drželi za krky a dusili se. Ochromené nebožáky čekala krutá smrt upálením, protože Pong nevraždil nemohoucí padouchy a dopřával jim smrt vyšší mocí. Vylil několik láhví s kořalkou a převrhl hořící svíčku. Chvíli počkal než se požár rozhořel a pak vyrazil ven.

Blázen pozoroval šířící oheň a cítil jisté uspokojení v duši.

„Aspoň nějak sme se zahojili, tahle akce byla zkurvenej provar.“

„Šéfe, já sem si fakt užil a myslím, že i Urgha má na co vzpomínat,“ zasmál se Pong a podíval se nadržene po ženě, která ho fakt dostala.